

havde Hjælp behov, men ogsaa dem, der kom i en lignende Tilstand paa en mere langsom snigende Maade som det sker ved en Sygdom. Overfor Folk, der f. Eks., som det ærede Medlem sagde, i deres Stilling have været nødte til at nyde Drikkevand, som var fordærvet ved en lang Sørejse, eller Fødevarer, som vare fordærvede paa Grund af slet, maaske samvittighedsløs Proviantering, vilde det være ganske berettiget at sige, at de vare komne i Ulykke paa Grund af Erhvervet, og det vilde være aldeles retfærdigt at yde dem Erstatning, lige saavel som det vilde være retfærdigt at yde Folk, der lide af Erhvervs-sygdomme i Industrien, Erstatning lig med den, der ydes tilskadekomne.

Den højtærede Indenrigsminister kom noget længere ind paa Spørgsmaalet om Arbejderes Forsikring og den Ret, der kunde tilkomme dem til at være repræsenterede i det her omtalte Tilfælde. Den højtærede Minister sagde saaledes, at det var urigtigt, at der var skabt noget Præcedens ved de af mig nævnte Tilfælde. Jeg synes, det er ret dristigt af den højtærede Minister at fremsætte en saadan Udtalelse. Thi det kan dog ikke nægtes, at der er et Præcedens derved, at der er givet de forsikrede Adgang til gennem Sygekassenævnet at være repræsenterede i Ulykkesforsikringsraadet. Det er jo heller ikke saa, at alle de, der kunne komme ind under Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898, ere Medlemmer af Sygekasserne. Disse kunde med lige saa god Ret sige, at de ikke ere repræsenterede af Sygekasserne og som Følge deraf ikke ville have Sygekasserne til at udnævne Repræsentanter for dem, men alligevel repræsenterede Sygekasserne dem og udnævne de Mænd, der skulle have Plads i Raadet. Det er et Præcedens, der ikke kan omstødes, og som godt kan sammenlignes med det af mig og min Meningsfælle her foreslaaede. Endvidere bestaar Arbejdsraadet jo af Repræsentanter fra begge Sider, paa den ene Side fra Arbejdsgiverforeningen, og paa den anden Side fra de samvirkende Fagforbund. Det er to Centralorganisationer, der ville være i Stand til at staa med en vis Overhøjhed, uanset om de Organisationer, der komme ind under Fabrikloven, staa i Centralorganisationen eller ikke. Der vilde ikke hæve sig en Røst imod dette, fordi man vilde anerkende, at her var en fuldgyldig Repræsentation for begge Parter gennem de saaledes bestaaende Centralorganisationer. Men det er ikke en Gang noget saadant, her foreslaas.

Her foreslaas ikke nogen Overhøjhed, men kun at overlade til disse Centralorganisationer, altsaa Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund, at foranledige, at der udpeges Repræsentanter. Der staaer ikke, at de skulle udpege dem, men at de skulle udpeges gennem disse Centralorganisationer. Det er kun indirekte, man giver disse Centralorganisationer Ret til at foretage dette, man paabyrder dem et Arbejde, som ikke paahviler dem, men som jeg dog er sikker paa, at baade Arbejdsgiverforeningen og de forenede Fagforbund med Glæde ville paatage sig. Jeg kan derfor ikke opfatte den højtærede Ministers Udtalelser med Hensyn til disse Ændringsforslag som hvilende paa reelt Grundlag. Den højtærede Minister vilde jo — naar det kom til at staa i Loven — kunne lade Centralorganisationerne selv om, hvorledes de vilde vælge. Der er i Forslaget blot sat en Frist paa 6 Uger til at give Besked om, hvem de paagældende have udpeget, og skulde der blandt disse Organisationer være nogen, som ikke ønskede at deltage, enten af Fornemhed eller Ligeegyldighed, bliver det deres Sag. Man udpeger da Repræsentanterne blandt dem, som deltage. I og for sig var der ikke noget i Vejen for, om man overlod det direkte til Centralorganisationerne, men, som sagt, det er ikke foreslaaet.

Hvis de forsikrede, der her blev Tale om, kunde faa fuld tilstrækkelig Repræsentation gennem Sygekassenævnet, vilde vi foreslaa, at det foregik derigennem, men, som bekendt, kan det ikke være Tale derom, da det kun er en meget ringe Del af de efter denne Lov forsikrede, der kan tænkes at være Medlemmer af Sygekasser, idet de neppe ville kunne have synderlig Fordel af at være Medlemmer. Det er altsaa ikke noget Forsøg paa at tvinge Folk ind i nogen bestemt Organisationsform, aldeles ikke, det har ikke været Forslagsstillernes Tanke, og det vilde aldeles ikke kunne blive Følgen deraf. Den højtærede Minister som ogsaa den meget ærede Ordfører sagde, at disse Folk kun i meget ringe Udstrækning ere organiserede, og han antydede da, at hvis der havde været gamle bestaaende Organisationer paa begge Sider, kunde Spørgsmaalet maaske være blevet et andet. Men jeg hævder, at den Omstændighed, at der for Øjeblikket er færre indenfor Arbejdernes Organisation, end der burde og skulde være, aldeles ikke kan berettigede Ministeren til at sige, at Sagen yderligere skal skydes ud. Thi det er kun saaledes, fordi Arbej-